

AMBRUS MÁTÉ

Ante portas

Kapud előtt ácsorgok most
durrdefektes lakkcipőben,
a lebomló téridőben
nyakamba spriccel az éjszaka.

Saját kudarcom, mintha csak
origamit hajtogatna,
a gerincem megcsavarta,
és itt hagyott a kapud előtt.

Zsebemben mára nem maradt
kiflikezdet, csak morzsavég,
meg radioaktív hulladék,
lejárt egomasszász-s-bérlet.

Kapud előtt magzatpózban
visszavágyom bal zsebedbe,
ott voltam én dédelgetve,
mielőtt még kiszóródtam.

Dichotómia

Apám az apja nadrágját hordta,
az ő apja meg az apjáét,
az ő apjának apja pedig,
az ő apjának apjáét.
Állítólag Ferdinánd királytól
kapta, amikor még lapos volt a föld,
valami Dobóistvánkodásért.
A nadrágot mindannyian hónaljig húzták úgy,
hogy aranyközépet vágtak két seggpart közé,

és megtöltötték Horatius-idézettel,
meg világjobbító nézetekkel,
aztán szemétdombon végezték.
Anyámat felfalta valami,
valami nyálkásan tekergő,
aztán felkérődzte és
szemétdombra hányta.
Anyám apja feltaláló volt,
Nobel-díjat nem kapott,
Pedig felismerte, hogy Ahura Mazdán
és Ahrimánon túl,
túl a dichotómián,
más dioptrián
át nézve létezik egy harmadik út,
egy járhatóbb.
Nobelt nem kapott, inkább megtaposták érte,
abroncsok közt végezte
előbb, vagy utóbb.
Én meg állok itt,
csuklómon túlpontosnak mondott Doxa,
és vérnyomásra hajlam, amit szin-
tén tőlük kaptam,
és apám nadrágja,
anyám dioptriája
is rajtam, és várom, hogy génre
szabottan az a bizonyos
a történelem szemétdombjára hányja
azt, aki voltam.

Lebomlós

Előbb-utóbb lebomlik min-
den vitamindús bioábránd,
hiába pakoltad tele
velük a tescós szatyor-
kádát, a tízforintosat, ami-

nek két füle van, és mégsem
szatyor, és mégis lebomló...
úgyis lebomlik előbb vagy
utóbb! De akkor már késő:
vihar után orkáncabát,
eső után köpönyeg, vagy
papucs orrán pamutbojt! mert
mire ráeszmélnél, hogy isa
vogymuk, hogy mégiscsak lebom-
ló vogymuk, mégis jobb lenne, ha
mondjuk nem így lenne, hanem más-
hogy: mondjuk úgy, hogy odafent,
nem idelent valami kőfotel
alatt, amin az ősz nyugtat-
ja avarmintás hátsóját...
hiába szólnál, már senki se
hallana. Pedig ha hallana,
elmondhatnád, hogy már tudod,
sokkal jobb lenne, ha Ő, nagy
ő-vel! mégis atyáskodna.
Mégis magához venne, egy
tál eozinban megfürdetne, majd
kemencében addig sütne, míg
rád nem ég az egész Genezáret.